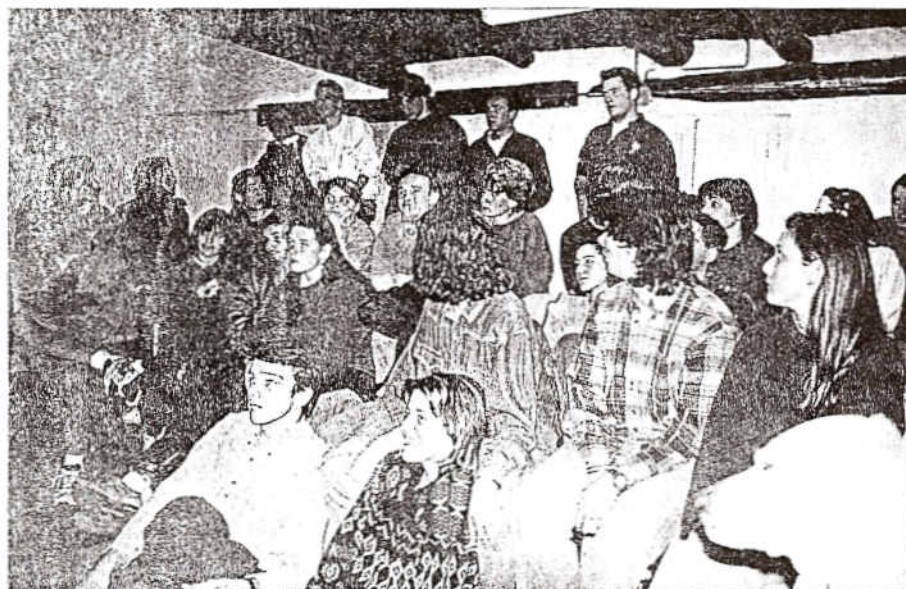




## LA FE SOTA MÍNIMS

Jordi Dalmau i Ausàs

Tots els compromisos, tard o d'hora, costen de mantenir-se. El de la nostra fe no és una excepció. Qüestions personals o de l'ambient en què ens movem condicionen el nostre nivell de relació amb Déu i els altres. Així, el sentit de comunitat pot entrar en una fase de dubte. La convicció perilla d'enrarrir-se. Segurament, una etapa d'aquest estil és senyal de maduresa perquè si el Crist és tan important, se n'ha d'estar convençut del tot, no a mitges, com sol passar. Els convenciments autèntics posen en dubte, abans o després, allò que és motiu de creença. Quan això arriba la incertesa és crua. Però si després de la crítica hom



Només una fe pensada i assumida porta al compromís.

**Els convenciments autèntics posen en dubte, abans o després, allò que és motiu de creença. Quan això arriba la incertesa és crua. Però si després de la crítica hom torna a prendre el compromís, hem d'estar segurs que aquell serà molt més profund que abans.**

torna a prendre el compromís, hem d'estar segurs que aquell serà molt més profund que abans. Què passa si, en canvi, hom gira i gira al voltant del dubte? Que acaba adonant-se de l'error en què fins aquell moment vivia. O també pot passar que continuï en un estat d'incomoditat durant molt de temps. En el pitjor dels casos aquesta situació s'allarga anys i anys, potser fins a la fi. Un

personatge místic en deia, de tot aquest procés d'inquietud, la nit de l'ànima; i un bon company de la Seu m'assegurava que, sobretot, en aquestes situacions, era important guardar els mínims de la fe. Quantes vegades hi he pensat. Però quins són aquests mínims? Per a molts, per a la majoria segurament, serien assistir a missa els diumenges i complir els manaments. Això, però, no són els mínims de la fe, sinó de la religiositat catòlica, que no és més que una expressió cultural més, com tantes altres. Cal anar més avall, a l'arrel. Per a mi, els mínims de la fe cristiana són comptar amb Déu i estar pels altres. De fet, són els mínims i els màxims, ja que tret d'això, la resta són afegits, i gairebé tots d'origen humà. Però quantes vegades el tenim present, Déu? I quants cops ens demanem què en reben els altres de cadascú de nosaltres? Pregària i servei. Una cosa i l'altra s'han de viure de cor,

s'han de sentir. Però els cristians d'aquí tenim el cor massa dur, pastat per una religiositat catòlica insensible que no està acostumada a expressar gaires sentiments. Sovint, aquests sentiments s'han titllat d'expressions de la fe poc profundes, infantils o, aneu a saber perquè, impròpies. No hi estic d'acord, el món no demana serietat i compostures, sinó sentiments i vida. A mi, de vegades m'agradaria aplaudir a missa, per exemple, sobretot quan l'homilia atança l'Evangeli al nostre món, cosa que, malauradament, no passa gairebé mai, ja que se sol reduir a un simple comentari de text, històric, litúrgic o somnífer. Però a Santa Magdalena, des de fa una mica més d'un any, estem de sort. La majoria d'Eucaristies parlen al cor i sovint en marxem amb un somris als llavis. Un dia vam aplaudir i tot. El mossèn, el jovent i la canalla s'ho mereixien. I això sí que és cristià.